

JÓB KÖNYVE 21-30.

Akkor megszólalt Jób, és ezt mondta:

*Hallgassátok meg figyelmesen szavamat, ezzel vigasztaljatok!
Tűrjétek el, ha én is beszélek, s miután beszéltem, gúnyolhattok.*

Jóbnak elege lett ezekből a fickókból, és többé már nem kedvesen szól hozzájuk, de ez érthető. Megértésre és együttérzésre lenne szüksége, de ezek meg vannak győződve, hogy Jób egy gonosz, istentelen ember, annak ellenére, hogy nem tudják megmondani, hogy miben vétkezett.

*Hiszen nem emberek miatt panaszkodom, nem ok nélkül türelmetlenkedem!
Forduljatok felém, szörnyedjete el, és tegyétek kezeteiket a szátokra!
Ha rágondolok, megzavarodom, és reszketés fogja el testemet.*

A továbbiakban Jób bemutatja érvelésük hibáját. Ők azt állítják, hogy ha valaki igaz ember, akkor az sikeres is egyben, aki pedig gonosz, arra menthetetlenül eljön a pusztítás. Így tehát minden nyomorúság a gonoszság biztos jele, míg a bővülködés az igaz élet biztos jele. Ez az ő alapfilozófiájuk. Az Új Testamentumban ennek a cáfolatát olvashatjuk több helyen is.

Jób is olyan tényeket fog ismertetni, amelyek ezt az egész filozófiát megcáfolják.

*Miért maradhatnak életben a bűnösök? Magas kort érnek el, sőt meg is gazdagodnak.
Ivadékaik előttük jutnak jómódba, sarjadékaik szemük láttára.
Házukban békesség van, rettegés nélkül, nincs rajtuk Isten vesszeje.
Bikája hág, és nem hiába, tehene ellik, és nem vetél el.
Kieresztki kisfiaikat, mint a juhokat, és ugrándoznak gyermekeik.
Dob és citera mellett énekelnek, és síp hangjánál örvendeznek.
Jólétben töltik napjaikat, és csendesen szállnak le a holtak hazájába.
Azt mondták Istennek: Távozz tőlünk, nem akarunk tudni utaidról!
Mert kicsoda a Mindenható, hogy szolgáljuk, és mi hasznunk abból, ha hozzá folyamodunk?*

Hiába mondjátok, hogy a gonoszok elpusztulnak, nyomorognak, átkozottak lesznek, mert én nem ezt látom a világban, hisz a gonoszok gyakran nagy bőségben élnek. A 73.-ik zsoltárban emiatt a zsoltáros majdnem elbukott.

Milyen jó az Isten Izráelhez, a tiszta szívűekhez!

Ez egy alapvető igazság, amit mindig a szívünkben kell őriznünk, mert amikor valamit nem értünk, akkor arra kell alapoznunk, amit megértünk – Isten jó!

*De az én lábam majdnem megcsúszott, kis híján elestem jártomban.
Mert felindultam a kérkedők miatt, látva a bűnösök jólétét.
Mert halálukig sincsenek kínjaik, és kövér a testük.
Nincs részük az emberek gyötrelmében, nem érik őket csapások, mint más embereket.
Ezért a keveltség nyakláncát hordják, és az erőszak köpenyébe burkolóznak.
Jómódjukban kérkedve néznek szét, szívükben öntelt gondolatok járnak.
Gúnyolódnak, gonoszul beszélnek, elnyomással fenyegetőznek dölyfösen.
Az ég ellen is feltátják szájukat, nyelvükkel megszólják a földet.
Ezért fordul feléjük a nép, és mohón isszák szavaikat, mint a vizet.*

Ezt mondják: Honnan tudná ezt az Isten? Lehet-e tudomása erről a Felségesnek?

Íme, ilyenek a bűnösök! Háborítatlanul gyarapítják vagyonukat szüntelen.

A zsoltáros ugyanazt állítja, mint Jób, hogy a gonoszoknak sokszor igen jól megy, gyakran nagyon nagy vagyonuk van, és nincs szükségük Istenre, ezért káromolják Őt.

Mindez hibás következtetésre készítette a zsoltárost:

*De én hiába tartottam tisztán a szívemet, hiába mostam kezemet ártatlanságomban,
mert csapások értek mindennap, fenyítések minden reggel.*

Nem éri meg Istent szolgálni, mert csak nehézségek sorozata az élet.

Elgondolkoztam rajta, meg akartam érteni, de túl nehéznek tűnt nekem.

Végül elmentem Isten szent helyére, és megértettem, hogy milyen végük lesz.

Az a mi problémánk, hogy gyakran nagyon szűklátókörűek vagyunk. Csak azt látjuk, ami látható, és ez okozza a botlásainkat. Nem értem, hogy miért jönnek az élet nehézségei, hogy a gonoszok miért bővülködnek, és az istenfélők miért szenvednek olyan gyakran.

Tudom, hogy Isten jó, tudom, hogy igazságos, de nem értem akkor ezeket a szenvedéseket, és a gonoszok bővülködését, egészen addig, amíg bemegyünk a szent helyre.

Vajon mit fedezhetett fel a zsoltáros az Ő szent helyén? A végeredményt. Most már az örökkévalóságot látjuk, és amikor meglátjuk hogy hogyan végzik a gonoszok, akkor már nem irigykedünk rájuk. Hogyan irigyelhetnénk őket, amikor a pokolba kerülnek?

Bizony, sikamlós talajra állítottad, és pusztulásba döntöd őket!

Hogy fognak elpusztulni egy pillanat alatt!

Isten szentélyében mindig ki kell szélesedjen a látásunk. Világi kapcsolatainkban, a munkahelyeinken, az iskolában nagyon sok lehúzó tapasztalatunk van, és vasárnap reggelre már az idegen világ ostromozása miatt nagyon mélyre juthatunk. Mert az az igazság, hogy idegenek és vándorok vagyunk ebben az Istentől elidegenedett világban. Amikor eljövünk Isten szentélyébe, akkor Isten megnöveli a látószögünket, és többé már nem a kemény valóságot látjuk, hanem az örökkévalóság szempontjából mérlegeljük a dolgokat.

Az élet rövid, és nemsokára ott leszek vele királysága teljes dicsőségében! Milyen szerencsés vagyok, hogy ismerhetem Őt, hogy Ő szeret engem és kiválasztott arra, hogy az Ő gyereke legyek! Vele fogok élni mindörökké! Látjátok, így fogom meglátni a hosszútávú valóságot, és így szabadulok ki ebből a szűklátókörű perspektívából, amely a világban oly gyakran megtalálható.

Jób ebből a szűk látókörből beszél, látja a gonoszok bővülködését, és elveti barátainak érveléseit: a gonoszok gyakran nagyon gazdagok és úgy tűnik, hogy semmi gondjuk nincs. És aztán elkezdi látni a hosszútávú valóságot is.

Hányszor kialszik a bűnösök mécsese, veszedelem éri őket, és pusztulást osztogat Isten haragja!

Olyanok lesznek, mint a szél hordta törek, és mint a polyva, melyet elragadott a forgószél.

Amikor Dávid az első zsoltárt írta, akkor úgy tűnik, hogy ismerte Jób könyvét, mert nagyon hasonló az, amit a bűnösökről ír:

Nem így járnak a bűnösök, hanem úgy, mint a polyva, amelyet szétszór a szél.

Csak fiainak tartogat veszedelmet az Isten? Neki fizet meg, majd megtudja!

Saját szemével látja meg romlását, és a Mindenható izzó haragját issza.

Mert mit törődik már halála után háza népével, ha hónapjainak száma elfogyott?

*Kioktathatja-e valaki az Istent? Hiszen ő ítélkezik a magasság lakói fölött is!
Az egyik meghal ereje teljében, minden gondtól mentesen és nyugodtan.
Lágyéka tele van kövérséggel, csontjaiban zsíros velő van.
A másik pedig meghal keserű lélekkel, mert nem élvezte a jót.*

Miért van az, hogy egyesek gazdagon, mások szegényen halnak meg, egyesek sokáig szenvednek, mások pedig hirtelen mennek el. Miért e különbség?

*Egyformán a porba kell feküdniük: ellepik őket a férgek.
Látjátok, ismerem gondolataitokat, és az ellenem szőtt fondorlatokat.
Mert azt mondjátok: Hol van az előkelők háza, hol van a sátor, ahol a bűnösök laknak?
Hát nem kérdeztétek meg azokat, akik utazni szoktak, és nem ismeritek intéseiket,
hogy a veszedelem napját Isten a gonoszoknak tartogatja, és a harag napja felé viszi őket?*

Másszóval Isten meg fogja őket ítélni, de nem biztos, hogy ebben az életben.

*Ki veti szemére dolgait, ki fizet meg neki tetteiért?
Ha kiviszik a temetőbe, sírdombja fölött örködnek.
Édesek neki a völgy hantjai, és sok ember vonul utána, meg előtte is számtalan.
Miért akartok hiábavalósággal vigasztalni? Válaszaitokból a rosszindulat beszél.*

Most pedig Elifáz válasza következik, aki ismét gonosz vádakat hoz fel Jób ellen.

*Használhat-e az ember Istennek? Hiszen csak önmagának használ az okos.
Mi öröme telik a Mindenhatónak abban, hogy te igaz vagy? Van-e haszna abból, hogy te feddhetetlenül élsz?
Talán azért fenyít téged, mertféledőt, ezért száll perbe veled?*

Jób, te azt hiszed, hogy adhatsz valamit Istennek azzal, hogy jó vagy?

*Bizony sok gonoszságod van, és bűneidnek se vége, se hossza!
Hiszen zálogot vettél atyádfiaitól ok nélkül, és meztelenre vetköztetted őket.
A szomszédnak nem adtál vizet inni, az éhezőtől megtagadtad a kenyeret.
A hatalmaskodó az ország, a kiváltságosok laknak benne.
Az özvegyeket üres kézzel bocsátottad el, az árvák karjait összetörted.*

Ezek üres vádak, amelyeket nem bizonyítottak, és ezekre Jób néhány fejezet múlva fog válaszolni.

Érdekes, hogy a vendéglátás hiányát egy súlyos gonoszságnak látták. Ha nem adtál egy pohár vizet, ha nem adtál kenyeret, ha nem segítetted a szegényeket, akkor ezt abban az időben gonoszságként könyvelték el.

Úgy gondolom, hogy a mai kultúránk tragédiája az, hogy annyira befele fordultunk, hogy már nem is látjuk a körülöttünk levők szükségleteit. Nagyon nehéz nekem olyan emberekkel kommunikálni, akik hatalmas pénzüsségeket dobálnak ki saját luxuscikkeikre, és saját élvezeteikre, de nem veszik észre a szegények szükségleteit. A bibliai időkben ez hatalmas gonoszságnak számított, és szerintem ez még mindig igen gonosz dolog.

Nem hiszem, hogy jogunk van luxus körülmények között élni akkor, amikor körülöttünk szenvedő, éhes emberek vannak. Sokkal inkább érzékenyek kellene legyünk ezeknek az embereknek a szükségletei iránt.

Isten nem azért áldott meg minket, hogy a pénzügyi áldásait egymásra rakva aranyat és ezüstöt gyűjtögessünk, míg mások körülöttünk nagy szükségben élnek.

Jakaba ezt írta:

*Tehát, ti gazdagok, sírjatok és jajgassatok a bekövetkező nyomorúságaitok miatt!
Gazdagságotok megrothadt, ruháitokat megrágta a moly,
aranyotok és ezüstötök megrozsásodott, és rozsdája ellenetek tanúskodik, és megemészti testeteket, mint a tűz. Kincseket gyűjtöttetek még az utolsó napokban is.*

Jézus pedig azt mondta, hogy „milyen nehéz a gazdagnak bejutni a mennyek országába”. Miért? Mert a gazdagok sok olyan kísértéssel kell szembeszálljanak, amelyek kárhozatra ítélik az ember lelkét.

Isten azért áld meg minket, hogy ezeket az áldásokat másokkal osszuk meg. Ha bezárjuk a szívünket a szükségét szenvedő világ előtt, miközben ostoba módon szórjuk a pénzt magunkra, akkor Isten majd meg fog ítélni.

Jóbot is ezekkel a szörnyű vádakkal illetik.

*Ezért vannak körülötted csapdák, és hirtelen rémület ijeszt téged.
Sötétség lep meg; nem láatsz, vízáradat borít el.
Mennyei magasságban van az Isten! Nézd, milyen magasan ragyognak a csillagok!
És te azt kérdezted: Mit tud az Isten? Ítélezhet-e a sötét felhőn keresztül?
Sűrű felhők rejtik el őt, nem lát, és az ég peremén jár-kei.
Követed-e az ősidők ösvényét, amelyet álnok emberek tapostak,
akik időnap előtt ragadtattak el, és alapjukat elmosta az ár?
Azt mondták Istennek: Távozz tőlünk! Mit tehet értünk a Mindenható?
Ő mégis megtöltötte házukat javaival. A bűnös tanácsoktól távol tartom magam!
Ezt látva, örülnek az igazak, az ártatlan pedig így gúnyolja őket:
Bizony, kiirtották ellenségeinket, tűz emészti meg még maradékukat is!
Légy bizalommal Istenhez, békülj meg vele, mert ennek jó eredménye lesz.
Fogadd el szájából a tanítást, és szívleld meg mondásait!*

Azt tanácsolja Jóbnak, hogy találja meg Istent, és hallgasson a szavára.

*Ha megtérsz a Mindenhatóhoz, felépiülsz, és eltávolítod az álnokságot sátradból.
Porba dobod az aranyat, patak kövei közé az ófiri aranyat,
és akkor a Mindenható lesz az aranyad és válogatott ezüstöd.
Akkor majd a Mindenhatóban gyönyörködsz, és arcodat Istenhez emeled.
Ha könyörögsz hozzá, meghallgat, te pedig teljesíted fogadalmadat.
Ha valamit elhatározol, meglesz, világosság ragyogja be utadat.
Ha megaláztak, mondd azt, hogy gőgös voltál, mert azon segít Isten, aki lesüti a szemét.
Még azt is megmenti, aki nem ártatlan, mert ha tiszta lesz a kezed, megmenekülsz.
Akkor megszólalt Jób, és ezt mondta:
Most is csak lázongás, ha panaszkodom, kezemmel kell elfojtanom sóhajtásomat.*

Mindaz, ami velem történt sokkal több, mint amennyire panaszkodom.

Bár tudnám, hogy hol találom Istent!

Minden ember szíve mélyén vágyik Istenre, és keresi Istent. De gyakran rossz helyen keressük Istent, ahogy Jób is megfogalmazza a 8-9.-ik versekben:

*De ha kelet felé megyek, nincs ott, ha nyugat felé, nem veszem észre.
Ha északon működik, nem látom, ha délre fordul, ott sem láthatom.*

Nem találom Őt sehol! Azért nem találja, mert az anyagi világban, az anyagi létben keresi. De Isten Lélek, és Őt lélekben és igazságban kell dicsőíteni.

Korábban azt kérdezte Elifáz, hogy „ki találhatja meg Istent?” De nem lehet Őt intellektuális próbák eredményeként megtalálni.

Érdekes, hogy sokan ésszel akarják felfogni Istent, és emiatt ez a keresés okozza bukásukat. Ha igaz lenne, hogy csak a zsenik tudják megtalálni Istent, akkor mi történne velünk, szegény egyszerű elmékkal?

Isten minden embert szeret, és ezért még egy gyermek is felfedezheti Őt. A briliáns professzorok és nagy agyak istentagadók, de egy kis gyerek is fel tudja fogni Isten létezését és tud róla beszélni.

Jézus egy kisgyereket ültetett az ölébe, és ezt mondta: „ha nem lesztek olyanokká, mint egy kisgyerek, akkor nem juthattok be a mennyek országába”.

Szeretjük azt hinni, hogy a nagy okosságunkkal minden problémánkat meg tudjuk oldani, de ez nem igaz. Az Isten titkait sosem fogja az ember agykapacitása felfogni. Istent egy gyermeki szívben lehet felfedezni úgy, hogy elhagyjuk az anyagi szférát, és hit segítségével a lelki régiókba lépünk.

Jób körbenézett, de nem látta Istent. Jób, nézz fel, nézz fel! Miért keressük mindig magunk körül Istent, miért nem keressük Őt a magasságokban? Azért, mert az ember mindig a maga szintjére akarta lealacsonyítani Istent.

Gyakran emberként tekintenek Istenre, mert legtöbbször az emberek istene csak saját maguk lényének meghosszabbítása.

Senki sem utálja önmagát, hanem annyira szereti, hogy gyakran nem is fogja fel, hogy mennyire. Hallottátok már azt a mondást, hogy minél több ideig élnek együtt az emberek, annál jobban hasonlítanak egymásra? Tudjátok, hogy mit mondanak erről a pszichológusok? Azt, hogy annyira szeretjük önmagunkat, hogy olyan párt választunk, aki hozzánk hasonló.

Ha készítenénk egy hatalmas fényképet a gyülekezetünkről, és kivetítenénk nektek, akkor kit keresnétek meg először a képen?

Az ember önmagát vetíti ki a saját maga által elképzelt istenre. Ha én lennék Isten, akkor ezt és ezt tenném, ezt és ezt mondanám, így élnék. Az ember tehát hatalmasan felnagyítja önmagát, és azt a csinált istent kezdi imádni.

Gyakran hallom, hogy emberek így kiáltanak fel: „Nem értem, hogy Isten hogy engedhette meg, hogy mindez megtörténjen velem.” Amit valójában mondanak az így hangzik: „Ha én lennék Isten, akkor én nem követtem volna el ezt a hibát! Én sokkal bölcsebben is tudnám irányítani ezt az egészet.”

Hogyan találhatnám meg Istent? Nem az eszünk tágításával és nem is saját magunk felnagyításával, hanem Jézus Krisztusban találhatjuk meg Istent.

„Aki engem látott, az Atyát látta.”

„Én vagyok az út, az igazság, az élet, senki sem jöhet az Atyához, csak én általam.”

Bárcsak tudnám, hogy hogyan találhatom meg Őt! Jézus azt mondta, hogy gyertek hozzám!

Akik ezt megteszik, azok megtalálják Istent: a kisgyerekektől kezdve az egyetemi professzorig mind ugyanazon az úton kell érkezzünk. Félre kell dobjunk a saját intellektuális zseninket, le kell térdeljünk a keresztnél, és azt kell mondjuk, hogy „Istenem, irgalmazz nekem, bűnösnek!” És akkor megtaláltuk Istent.

Jób a depressziója és keserősége közepette néha egy-egy aranymondást enged el, majd utána ismét visszacsúszik a gödörbe.

Csak ő tudja, milyen úton járok. Ha megvizsgál, kiderül, hogy arany vagyok.

Szíve mélyén ott van az az erős hit, amely megtartja ezt az embert, annak ellenére, hogy nem érti saját problémáját. A legmélyebb belsejében viszont megrendíthetetlen hite van abban, hogy Isten ismeri őt, és egyszer vége lesz ennek a nyomorúságának, és megtisztulva fog kikerülni belőle.

Lehet, hogy Péter Jóbra gondolt, amikor ezt írta:

Szeretteim! A szenvedés tüze miatt, amely megpróbáltatásul támadt közöttetek, ne háborogjatok úgy, mintha valami meglepő dolog érne titeket.

Péter itt Isten tisztító folyamatairól beszél, és ezt az egész folyamatot Isten tisztítótüzeként fogja fel, és tudja, hogy aranyként fog kikerülni mindebből.

Szorosan járok a nyomában, az ő útján maradok, nem térek le róla.

Ajkának parancsából nem engedek, keblembe zártam szájaim mondásait.

Ez nagyon érdekes, mert ebből látható, hogy már ebben az időben is rendelkezésre állt Isten írott szava. Mennyire értékelték ti Isten szavait?

Tudjuk, hogy van a természeti ember, és van a lelki ember. Akik újjászülettek, azokban mind a kettő ott található, és „a lélek harcol a test ellen, a test a lélek ellen, mert ezek ellentétesek egymással”. Állandó háborúskodás zajlik bennem.

Arra mindannyian vigyázunk, hogy a természeti emberünket jól megegyessük. Igaz, hogy néha ezek olyan dolgokat, amelyek nem táplálóak, de általában vigyázok arra, hogy kiegyensúlyozott legyen az étrendem. Biztos akarok lenni abban, hogy jó üzemanyagot adok a szervezetemnek, hogy aztán jól működjön.

Annak ellenére, hogy nagyon odafigyelek a természeti emberem táplálására, a lelki emberemmel kapcsolatban már elképesztően figyelmetlen vagyok. Hihetetlen, hogy egyesek mennyi szemetet adnak a lelki emberüknek, és ezek a dolgok lelki amnéziát okoznak náluk.

Jób viszont jól táplálta a lelki emberét, Isten szaván csüngött. Mindannyiunknak hasonló hozzáállása kellene legyen, és sokkal nagyobb gondot kellene fordítsunk lelkünk táplálására, mint a természeti emberére. Valójában csak egy módon etethetjük a lelkünket: az Isten Igéje által.

Mert ő ugyanaz marad. Ki változtathatná meg? Véghezviszi, amit lelke kíván.

Bizony, beteljesíti, amit kiszabott rám. Ilyesfélét gyakran szokott tenni.

Ezért megrettenek színe előtt, ha csak rá gondolok is, rettegek tőle.

Mert Isten csüggesztette el szívemet, a Mindenható rettentett meg engem.

Mert nem a sötétség miatt kell elnémulnom, nem az arcomat borító sűrű homály miatt.

Miért nincsenek a Mindenhatónál ítéletre fenntartott idők, miért nem láthatják ítéletének napjait, akik őt ismerik?

Határokat mozdítanak el, nyájukat rabolnak el, és legeltetik.

Az árvák szamarát elhajtják, az özvegyek ökrét zálogul elveszik.

Lekergetik az útról a szegényeket, meg kell lapulnia az ország minden nyomorultjának.
Olyanok, mint vadszamarak a pusztában: kimennek, hogy munkájukkal harapnivalót keressenek, mert a pusztaság ad kenyeret gyermekeinek.
A bűnösök mezején szereznek takarmányt, és az ő szőlőjükben szedegetnek.
Mezítelenül hálnak, ruhátlanul, még hidegben sincs takarójuk.
Zivatar áztatja őket a hegyekben, sziklába kapaszkodnak, ha nincs menedékhelyük.
Letépi az emlőről az árvát, és zálogul viszik el a szegénytől.
Mezítelenül járnak, ruhátlanul, és éhezve hordják a kévét.
Mások házában ütnek olajat, taposnak a borsajtókban, mégis szomjaznak.
A városban haldoklók nyögnek, megsebzettek kiáltanak segítségért, de Isten nem törődik ezzel.
Vannak, akik ellenségei a világosságnak, nem ismerik útjait, nem maradnak ösvényein.
Virradat előtt kel föl a gyilkos, hogy megölje a nyomorultat és a szegényt; a tolvaj pedig éjjel.
A parázna szeme az alkonyatot lesi: Senki szeme ne vegyen észre - gondolja -, és leplet borít az arcára.
Sötétben törnek be a házakba, nappal bezárkóznak, nem akarnak tudni a világosságról.
Mert mindnyájuknak a sűrű sötétség a reggelük, hiszen megszokták a rémítő, sűrű sötétséget.
Gyorsan eltűnnek a víz színén, birtokuk átkozott lesz az országban, nem tér be többé a szőlőskertekbe.
Szárazság és hőség elnyeli a hó levét, a holtak hazája pedig azokat, akik vétkeztek.
Még az anyaméh is elfelejti őt, férgek csemegéje lesz. Senki sem emlékszik rá többé, összetörik az álnokság, mint a fa.
Mert bántalmazza a meddőt, aki nem szült, és az özvegyel nem tesz jót.
Isten ereje megnyújtja a hatalmasnak idejét; de bár még áll, nem bízhatik életében.
Biztonságot ad neki és támaszt, de szemmel tartja útjait.
Főlemelkednek, de egy kis idő múlva nincsenek, elsüllyednek, elenyésznek, mint bárki más, levágják őket, mint a kalászokat.
Nem így van-e? Ki hazudtolhatja meg, ki tehetné semmivé szavamat?

Bildád már nem tud sok újat mondani:

Megszólalt a súahi Bildád, és ezt mondta:
Isten hatalma rettegést kelt, békességet szerez a magasságban.
Nincs száma csapatainak; kire ne ragyogna világossága?
Hogyan lehetne igaz a halandó Isten előtt, hogyan lehetne tiszta, ki asszonytól született?

Az ember nem lehet Isten előtt tiszta, kivéve Jézus Krisztus munkálkodása által. Lehetetlen, hogy egy igaz Isten megbocsássa a bűnöket Jézus Krisztuson kívül.

Nézd a holdat: még az sem elég ragyogó, szemében még a csillagok sem fényesek.
Hát még a halandó, ez a féreg, és az ember fia, ez a hernyó?
Ekkor Jób megszólalt, és ezt mondta:
Segítettél-e az erőtlennek, támogattad-e a tehetetlen karját?
Adtál-e tanácsot az oktalannak, hasznos volt-e sok tanításod?
Ki által mondtad el szavaidat, kinek a lelke beszélt belőled?
Megremegnek az árnyak, amelyek a vizek alatt nyugszanak.
A holtak hazája leplezetlen Isten előtt, nincs eltakarva a pusztulás helye.
Ő terjesztette ki északot a kietlenség fölött, megerősítette a földet a semmiség fölött.

Nagyon érdekes kijelentés. Lehet, hogy Jób könyve a légrégebben írt könyv a Bibliában, és Jób ebben kijelenti, hogy Isten a földet a semmiség fölé erősítette. Hasonlítsuk ezt össze az akkori tudomány állításával, amikor olyan képeket rajzoltak, amelyen egy elefánt tartja a földet a hátán, vagy Atlasz tartotta a vállán tartotta azt.

Fellegekbe zárta a vizeket, nem hasad meg a felhő alattuk.

Mennyi víz lehet egy felhőben? Alig érzékelhető, hogy víz van benne, mégis milyen sokat tartalmaz egyetlen felhő.

Eltakarta trónusát, felhőt terjesztett ki fölötte.

Határt szabott a vizeknek, ott, ahol a világosság találkozik a sötétséggel.

Az egek oszlopai meginognak, és megrendülnek fenyegetésétől.

Erejével lecsillapította a tengert, értelmével szétzúzta a szörnyeteget.

Leheletétől kiderült az ég, amikor kezével átdöfte a menekülő kígyót.

Pedig ez csak a szegélye útjának! S milyen halk szót hallunk tőle! De hatalmas mennydörgését ki tudná elviselni?

Jób folytatta beszédét, és ezt mondta:

Az élő Istenre mondom, aki megfosztott igazamtól, és a Mindenhatóra, aki megkeserítette lelkemet, hogy amíg csak lélegzem, és Isten lehelete van bennem,

nem szól ajkam álnokságot, nem mond nyelvem hamisságot.

Távol legyen tőlem, hogy igazat adjak nektek! Míg csak meg nem halok, nem engedek feddhetetlenségemből.

Igazamhoz ragaszkodom, nem hagyom, egyetlen napomért sem gyaláz a szívem.

Jóbnak most már elege lett ezekből a fickókból, és azt mondja, hogy nem érdekli mit mondanak, mert tudja, hogy feddhetetlen, és csak azért nem fogja kimondani önmagáról, hogy bűnös, mert ezek azt akarják.

Ezt válaszolja a barátainak, és később majd meg fogjuk látni, hogy mit válaszol Istennek.

Szerintem mindez azt mutatja, hogy hibás dolog, ha mi magunk akarunk rávilágítani barátaink bűneire. Gyakran büntudatot akarunk ébreszteni az emberekben, de erre mindig magyarázkodás szokott lenni a válasz: „Miért akarsz büntudatot kelteni bennem, te képmutató. Te magad is ilyen dolgokat teszel.” Ellenállunk tehát az ilyen büntudatot ébresztő kísérletek ellen. De amikor Isten kezd beszélni, az már egy teljesen más dolog.

Ez azt jelenti számomra, hogy a büntudat ébresztése helyett, inkább Istent kellene kérjünk, hogy mutassa meg nekik a bűnüket. Mert amikor Isten mutatja meg mindezt, akkor azt érzem, hogy „Jaj nekem, Isten fényében, mert bűnös ember vagyok.” Ilyenkor látom meg gonoszságomat a maga teljes valójában.

Amikor Isten Jóbnak is megmutatta magát, akkor Jób bocsánatért kezdett esedezni.

A tanulság tehát, hogy büntudat ébresztése helyett a legjobb az, ha imádkozunk Istenhez, és kérjük Őt, hogy a lelke által mutassa meg a valóságot nekik, és ezáltal önmaguk is belássák azt, hogy rossz úton járnak.

Ezért voltak annyira sikertelenek Jób barátai.

Úgy járjon ellenségem, mint a bűnös ember, és aki ellenem támad, mint az álnok.

Mert van-e reménye az elvetemültnek, ha véget vet neki Isten, és számon kéri tőle életét?

Jézus azt kérdezte, hogy „mi haszna annak, ha valaki megnyeri az egész világot, de cserébe a lelkét adja oda”.

*Meghallgatja-e Isten a kiáltását, ha végszükségbe kerül?
Gyönyörködhet-e a Mindenhatóban? Segítségül hívhatja-e bármikor az Istent?
Megtanítalak benneteket Isten hatalmára. Nem titkolom el, mi a Mindenható terve.
Hiszen mindnyájan látjátok! Miért beszéltek hát hiábavalóságot?
Ez jut a bűnös embernek Istentől, ilyen örökséget kapnak az erőszakoskodók a Mindenhatótól:
Ha sok gyermeke lesz is, fegyver vár rájuk, utódaiknak kenyere sem lesz elég.
Maradékait dögvész viszi sírba, özvegyeik nem siratják őket.
Ha annyi ezüstöt halmozna is fel, mint a por, és annyi öltözéket készíttetne, mint az agyag:
készíttethet, de az igazak öltik majd magukra, az ezüstön pedig az ártatlanok osztoznak.*

Másszóval a gonoszok nem fogják tudni élvezni a nagy gazdagságukat. Amikor meghalnak nem tudják magukkal vinni, ki fogja majd élvezni az előnyeiket?
Minden gonosz élete egyszer véget fog érni és az igazak fogják egymás között szétosztani gazdagságukat.

*Háza, amit épített, mint a molyfészek, vagy mint a kunyhó, melyet a csősz készített.
A gazdag lefekszik, de nem lesz az többé: mire fölnyitja szemét, semmije sem lesz.
Rémület lepi meg, mint az árvíz, éjjel ragadja el a forgószelet.
Fölkapja őt a keleti szél, és elmegy, elragadja lakóhelyéről.
Dobálja kíméletlenül, futva menekül előle.
Összecsapják tenyerüket miatta, és fölszisszennek lakóhelyén.*

Új gondolat:

*Az ezüstnek bányája van, az aranynak pedig helye, ahol mossák.
A vasat a földből hozzák elő, a rezet pedig kőzetből olvasztják.
Véget vet az ember a sötétségnek, sorra végigkutatja a sűrű homályban és sötétségben levő kőveket.
Aknát törnek lakatlan helyen, a járókelők elfeledkeznek róluk, az emberektől messze függenek,
himbálóznak.
A föld, amelyből kenyér terem, odalent olyan, mintha tűz pusztította volna.
A zafír kőzetben található, az arany pedig rögöcskében.
Ösvényét nem ismeri a ragadozó madár, a sólyom szeme sem pillantja meg.
Nem járnak ott vadállatok, az oroszlán sem lépked rajta.
A legkeményebb követ is megmunkálja, a hegyek tövét is földúlja.
A sziklákban folyosót hasít, és minden drágaságot meglát a szeme.
Eltömi a beszivárgó vizet, napvilágra hozza, ami rejtve van.
De a bölcsesség hol található? Hol van az értelem lelőhelye?*

Az ember hatalmas áldozatokat hoz azért, hogy kibányássa a drágaköveket a földből, de vajon hol lehet bölcsességet venni?

*Nem ismeri értékét a halandó, nem található az élők földjén.
A mélység ezt mondja: Nincs bennem! A tenger ezt mondja: Nálam sincsen!
Nem lehet megvenni színaranyért, nem lehet árát ezüstben kimérni.
Nem fizethető meg Ófír aranyával, sem drága ónixszal vagy zafírral.
Nem ér föl vele az arany és az üveg, arany ékszerekért sem cserélhető.
Korall és kristály nem is említhető, a bölcsesség birtoklása drágább a gyöngyöknél.
Nem ér föl vele a Kútból való topáz, színarannyal sem lehet megfizetni.
Honnan jön tehát a bölcsesség? Hol van az értelem lelőhelye?
Rejtve van minden élő szeme előtt, az ég madarai elől is el van takarva.
A pusztulás és a halál ezt mondja: Csak hírét hallottuk fülünkkel.*

*Isten ismeri az ahhoz vezető utat, ő tudja annak lelőhelyét.
Mert ő ellát a föld széléig, mindent lát az ég alatt.
Amikor megszabta a szél erejét, és megállapította a vizek mértékét,
megszabta az esőnek a rendjét és a mennydörgő viharfelhő útját:
akkor megtekintette és számba vette, elkészítette és megvizsgálta a bölcsességet.
Az embernek pedig ezt mondta: Íme az Úr félelme a bölcsesség, és a rossz kerülése az értelem.*

A bölcsesség minden aragnál és ékszernél értékesebb, és csak Istennél található: Isten tisztelete a bölcsesség, és a rossz kerülése az értelem.

*Jób folytatta beszédét, és ezt mondta:
Bárcsak olyan volnék, mint a hajdani hónapokban! Mint azokban a napokban, amikor Isten őrzött engem!
Amikor mécsese világított fejem fölött, sötétben is az ő világosságánál járhattam;
mint amilyen ifjúkorom idején voltam, amikor Istennel közösségben élhettem sátramban;
amikor még velem volt a Mindenható és körülöttem voltak gyermekeim;
amikor lépteim tejszínben fürödtek, és mellettem a kősziklából is olajpatakok ömlöttek.
Amikor a városkapuhoz mentem, és elfoglaltam helyemet a téren,
ha megláttak az ifjak, hátrahúzódtak, az öregek pedig fölkeltek, és állva maradtak.
A vezető emberek abba hagyták a beszédet, és tenyerüket a szájukra tették.
A fejedelmek hangja elnémult, és nyelvük az ínyükhöz tapadt.
Akinek a füle hallott rólam, boldognak mondott, akinek a szeme látott, mellettem tanúskodott.*

Most válaszol Jób a sok hamis vádra:

*Mert megmentettem a segítségért kiáltó nyomorultat, és az árvát, akinek nem volt segítője.
A veszendő áldása szállt rám, és az özvegy szívét felvidítottam.
Igazságot öltöttem magamra, és az is magára öltött engem, jogosság volt a palástom és a süvegem.
A vaknak szeme voltam, és lába a sántának.
Atyja voltam a szegényeknek, és az ismeretlen ügyét is jól megvizsgáltam.
Összetörtem az álnok állkapcsát, és fogai közül kihúztam a zsákmányt.
Azt gondoltam, hogy fészkeimmel együtt halok meg, s mint a fönixmadár, sokáig élek.
Gyökerem a vízig nyúlik, ágamra éjjel harmat száll.
Dicsőségem velem együtt újul meg, újam is kicserélődik kezemben.
Figyelmesen hallgattak rám, elnémultak, ha tanácsot adtam.
Beszédem után nem szóltak tovább, szavam permetként hullott rájuk.
Úgy vártak rám, mint az esőre, mint akiknek tavaszi esőt szomjaz a szája.
Ha nevetve fordultam feléjük, akkor ők sem hittek, ha derűs volt az arcom, nem szomorodtak el.
Én választottam meg, hogy mit tegyenek, élükön ültem, és úgy laktam közöttük, mint egy király a csapatában, mint aki gyászolókat vigasztal.*

Jób múltjának dicsőségéről beszél, amikor ő adott tanácsot az embereknek, és hallgattak rá. A következő fejezet azonban jelenlegi helyzetét mutatja be:

*Most azonban kinevetnek engem, akik fiatalabbak nálam, akiknek az apját annyira sem becsültem, hogy juhászok közé soroljam.
Mire mentem volna kezük erejével? Hiszen életerejük odalett.
Ínségtől és éhségtől legyengülve a kopár földet rágják a már régen elpusztult pusztaságon.
Vadsóskát tépnek a bokrok mellett, és rekettyegyökér a kenyereük.
Kiközösítik őket, és rájuk kiáltanak, mint a tolvajokra.
Völgyek szakadékaiban kell lakniuk, a föld és a sziklák üregeiben.*

*A bokrok között kiáltoznak, a csalánok alatt gyülekeznek.
Bolondok, sőt becstelened is, akiket korbáccsal vertek ki az országból.
És most ezek gúnyolódnak rajtam, ezek fecsegnek rólam.
Utálkozva távolodnak el tőlem, és nem állnak arcomba köpni.*

A köpés keleten az utálat és megvetés jele. Gyakran még Izraelben is lehet látni az arabok szemében a megvetést, és amikor elmegy mellettük egy fehér ember, akkor a földre köpnek, néha meg rájuk is.

*Mert meglazította újam húrját, és megalázott az Isten: azért viselkednek zabolátlanul velem szemben.
Jobb felől csöcselék támad rám, lábamnak gáncsot vetnek, és utat építenek ellenem, hogy megrontsanak.
Az én ösvényemet meg elrontják, hogy romlásomat siettessék, pedig nincs is segítőjük.
Mint valami széles résen, úgy törnek ellenem: viharként zúdulnak rám.
Rémület fog el. Szélvész űzi el méltóságomat, boldogságom eltűnt, mint a felleg.
Fogytán van már a lelkerőm, a nyomorúság napjai tartanak fogva.
Éjszaka nyilallás van a csontjaimban, és kínjaim nem csillapodnak.
Nagy erejével megfogja öltözetemet, ruhámnál fogva megragad.
Sárba dobott engem, hasonló lettem a porhoz és a hamuhoz.
Segítségért kiáltok hozzád, de nem válaszolsz. Eléd állok, de te csak figyelsz engem.
Kegyetlenné váltál irántam. Erős kézzel üldözöl engem.
Fölemelsz, és elsodortatsz a széllel, szétmállasztasz a viharban.
Jól tudom, hogy halálba viszel, abba a házba, ahol minden élő találkozik.
De a roskadozó nem nyújthatja ki a kezét? Aki veszélyben van, nem kiálthat segítségért?
Nem sírtam-e, ha valakinek nehéz napja volt? Nem volt-e lelkem szomorú a szegény miatt?
Bizony, jót reméltem, és rossz jött. Világosságot vártam, és sűrű homály jött.
Forr a bensőm, nincs nyugtom, elértek a nyomorúság napjai,
Feketén járok, de nem a nap hevétől. Fölkelek, hogy segítségért kiáltsak a gyülekezethez.
A sakálok testvére lettem, és a struccok társa.
Bőröm megfeketedett, csontom pedig ég a láz miatt.
Citerám gyászosan szól, sípom síró hangon.*

Milyen szomorú és tragikus helyzetben van Jób: a magasságból a legmélyebb mélységbe zuhant. De a 38.-ik fejezetben jönni fog a világosság.

Milyen gyakran részesülünk olyan keserű tapasztalatokban, amelyeket nem értünk, és ezek úgy tűnnek, hogy soha nem érnek véget, amikor éppen bennük vagyunk. Az idő relatív, mondják, és én ezzel egyet is értek. Amikor nagyon kellemes élményben van részünk, akkor észrevétlenül telnek el az órák, de ha fáj valami, akkor egy óra az örökkévalóság maga.

Jóbnak is örökkévalóságnak tűnt ez, akárcsak nekünk, amikor nagy próbatételek közepette állunk: „Istenem, miért...?” De ha nincsenek igazságban meggyökerezett alapjaink, mint Jóbnak voltak, akkor nagyon nehéz.

Isten jó, Isten igazságos, Isten szeret engem. Ez az alapja mindennek. Nem értem, hogy ha szeret, akkor miért engedi meg, hogy szomorúságot, fájdalmat, gyászt tapasztaljak az életemben, de meg kell elégedjek azzal a ténnyel, hogy tudom, hogy szeret engem, és senmi olyan nem érhet engem, ami nem az Ő szeretetének szűrőjén keresztül jön az életemben. Isten tudja, hogy mire van szükségem, és csak azt adja nekem.

Istenem, légy velünk türelmes, mert szeretnénk megérteni azt, amit mi nem érthetünk meg – a Te útjaidat, céljaidat, tetteidet. Uram, hadd járjunk a Te szeretetedben, Jézus nevében.

80 perc